

Het juk van een NSB-kind

door Peter de Rijk

Wie denkt dat *De Barones* over een dame van adel gaat, komt bedrogen uit. Het levensverhaal van Mien Bezemer gaat juist over een bitter, armoedig leven. Zoveel leed viel haar ten deel dat menig roman van Charles Dickens erbij verbleekt. Janny de Heer tekende die ervaringen op en schreef er een boek over dat je nog dagen zal achtervolgen. Want je leest niet zo vaak over huiselijk geweld en Mien Bezemer was er een leven lang het slachtoffer van. Als kind van NSB'ers is ze amper vijf jaar als *Dolle Dinsdag* aanbreekt. De Tweede Wereldoorlog loopt tegen zijn einde en iedereen droomt van de afrekening met hen die fout waren. Vanaf die dag is ze besmet en onbetrouwbaar. Haar ouders ondergaan hun straf: jaren gevangenisstraf, ontneming van het stemrecht, confiscatie van al hun bezittingen. De hartvochtige houding naar hun kinderen, die zich vaak uitte in verbaal en fysiek geweld, verergert na hun vrijlating. De zoon moet tuchtiging met een hondenriem verduren en alle kinderen moeten ervoor zorgen dat de hen opgelegde armoede snel tot het verleden hoort. Ze moeten in opdracht van hun vader stelen bij het leven. Kolen, aardappels, fruit, groente, zelfs geld. En waar hun vader al snel weer enig aanzien weet te verwerven, haalt men voor zijn kinderen de neus op. Mien wordt steeds smalend 'de barones' genoemd wanneer ze iets wil leren of haar positie in de maatschappij probeert te verbeteren. Ze wordt aan het werk gezet, en mist daardoor een degelijke opleiding. Voor ze het weet staat ze, met haar dertien jaar, suiker af te wegen bij *Jamin*. Het zal niet haar enige baan blijven. Steeds wordt ze, als er iets misgaat, erop aangekeken worden dat ze het kind van NSB'ers is. Het verdriet dat deze jonge vrouw heeft moeten verduren lijkt eindelijk ten einde te komen wanneer ene Kees interesse in haar krijgt. Mien ruikt de vrijheid en hoopt op liefde. Een huwelijk lijkt vanzelfsprekend, ondanks het feit dat de aankomende echtgenoot nauwelijks affectie toont. Een lang en liefdeloos huwelijk staat haar voor de boeg. Haar man houdt haar genadeloos onder de duim. Pleziertjes zijn er, in welke vorm dan ook, niet bij. Kees bepaalt en Mien pikt het.

Nu was de rol van de vrouw in die dagen anders dan tegenwoordig, maar zelfs voor toen was het gedrag van Kees extreem. Dit lezende besef ik dat de

vrijheid die de Nederlandse vrouw nu kent nog maar vrij kort geleden helemaal niet vanzelfsprekend was. Het verhaal van Mien Bezemer was het waard opgetekend te worden, vooral omdat veel huiselijk geweld nog steeds verzwegen wordt. Janny de Heer durfde aan die zwijgcultuur voorbij te gaan en schreef een boek dat leesclubs nog lang bezig zal houden.

Bron: *Straatjournaal*, nr. 222, juli 2016